

Iosif Cheie

Sensul suferinței la Cioran și Nietzsche

În formarea intelectuală a tânărului Cioran, Nietzsche a jucat un rol major, atât prin filosofia care a revoluționat metafizica occidentală, cât și prin cultivarea fragmentului ca modalitate de expresie care, opusă sistemului, descătușează gândirea dându-i o libertate absolută de mișcare. Cu timpul însă, Cioran devine reticent și chiar critic față de unele idei nietzscheene precum, bunăoară, cea despre **supraom**, dar influența filosofului german rămâne, totuși, durabilă și substanțială, așa cum arătăm în comunicarea de față, fragment dintr-un proiect mai amplu despre **Pozitivitatea negativului la Emil Cioran**. Ca și Nietzsche, gânditorul român vede în suferință un instrument de cunoaștere, „cel mai puternic stimulent al spiritului”, singura experiență capabilă să-l transforme integral pe om. Cu argumente aproape identice, Cioran și Nietzsche acreditează valoarea pozitivă a suferinței proclamând-o drept condiția indispensabilă afirmării unei existențe umane autentice.